30

I. N. D.

SPECIMEN PHYSICUM

De

NYMPHIS AQVATICIS

maximè portentoſis.

Von

Waſſer-Bräuten/

Quæ

Haud pridem per aëra noſtrum Erfurtô-Thuringiacum terrificô ferebantur agmine,

Quod

Comprobante SENATU SOPHORUM AMPLISSIMO

PRÆSIDE

M. JOH. SAMUEL Tromsdorff/

Mittelhuſa-Thuring.

palam exhibebit

JOH. CHRISTOPH. SCHURERIUS, Erff. Philoſ. & J. U. S.

die 1. Julij.

H. L. Q. C.

Anno M. DC. IIC.

Erfordiæ, Stanno Kindlebiano.

I. N. D.

PROOEMIUM.

RArius inſectum erat, quod die XXVII. Maji. ſt. v. poſt meridiem ab hora ſecunda ſupra ſextam usq; in urbe pagisq; vicinis oculos animosq; ſpectatorum attonitos horrore perſtringebat maximo, ipſe horâ 5tâ ad Vener. Parentem Mittelhuſam emigrans, ſtupefactus aſpexi continuum agmē, quod infimam aëris regionem totius diſtrictus verſus montem rubrum undiquaq; repleverat; Conſului mirabundus eruditos & plebejos, verùm, quot homines quæſivi, tot nomina acquiſivi; evolvi Phyſicos non paucos, (plures communicabat Generoſ. atq; Conſultiſs. Dn. Anthon. Romanus â Mogkershauſen, *Vir, tum ſtēmatis antiquitate, tum inſigni cani capitis eruditione diu nobilitatus, Mæcenas meus demiſsè obſervandus,) aſt, quotquot de variis inſectis eruditè ſcripſerunt, iſti horum ne nomen quidem poſuerunt, ſi unicè* Perlas *analogicas* Kircheri *& fortean* Jonſtonii

excipias

excipias. Conſtitui hinc viliſſimas has pagellas Doctorum judiciis ſubjicere, cujus cauſa non eſt vanus me oſtentandi aut altercandi pruritus, neq́ ut alios informem, ſed ut ipſe verum inveniam, monſtrataq́ inſecta intimius cognoſcam. Si aliorum conſenſum obtinuero, Deo referam grates, ſin verò ſuccubuero, inſtruente me Hornio Hiſt. nat. l. 1. *p. 5. cum Cœcilio dicam, ut ille (Opponens) mei victor eſt, ita ego triumphator erroris. Omnia autem mea cogitata* in duo capita *contraham, quorum* primum, *præmiſſâ nominis evolutione,* ea, quæ ad ſubſtantiam ſpectant, *proponet,* alterum accidentia quædam quidque inſectum *hoc* præmonſtret, enucleabit, *è quibus excuſſis ultimò parabitur deſcriptio. Sit ergò B. C. D.*

CAPUT. I.
De
NYMPHARUM AQVATICARUM SUBSTANTIA.
Theſ. I.

N*Ymphas* vocamus animalcula noſtra, *partim reſpicientes ad* ſignificationem, quam hæc vox obtinet apud *Ariſt. Hiſt. anim. l. 5. c. 19.* ubi de generibus inſectorum ait, *quod, cum formæ lineamenta receperint, ſub hâc facie Nymphæ appellentur; partim etiam ad uſum termini germanici* Bräute. Cæterum Νύμφη voc. Græcum eſt, ſed latinis etiam uſitatum, & *alioquin plura indicat.* Gentilibus Deam virginali formâ denotabat. Plinio ſpeciatim apes juniores dicuntur

tur nymphæ, quarum mel nobis eſt Jungfrauen-Ho-nig. Deſignat tandem cavernulam infra naſum & ſupra labia. *Vid. Corv. Font. lat. part. 1. p. m. 669.* *Aquaticæ autem ſalutantur*, eò, quod inſecta generentur etiam immediatè (prout non oriuntur è coitu,) *in aquis, cenſente Ariſt. de Gener. anim. l. 3. c. 9.* Aliàs, quia utplurimum ex aqua quieſcente & admixta materia terreſtri naſcuntur, mallem eas vocare *paludicas*, ut &, ſi originem, & rationem vitæ ſimul conſideres, *aquaëreas*, cum vero citata Germanica appellatio ſit uſitatior, eandem & in Latio retinebimus.

Theſ. II.

Non autem intelligo hoc nomine terriculamenta navigantium in aquis, quæ à Sperlingio Inſt. Phyſ. lib. 1. c. 9. quæſt. 4. non naturæ ἔργα, nec parerga, ſed Satanæ ſpectra dicuntur, nec innuo ubivis obvium inſectum aquaticum à vulgo dictum Eine Waſſer-Jungfer / hæc quippe non ita aërem transmigrat, eſt minoris quantitatis, coloris magis glauci & quæ aliæ ſunt differentiæ: *Sed* indicatur tale *inſectum, quale* in Theſi ultima hujus Diſſert. *definitur.*

Theſ. III.

Nominantur noſtræ Nymphæ quibusdam *muſcæ aquaticæ*, it. *Canneæ*, Waſſer-Schilff-oder Rohr- *à pluribus Hiſpanicæ*, Spaniſche-Fliegen. Priores quidem appellationes conveniunt earum origini, poſterior vero eis tribui videtur duplici ratione, ſcil. vel ideò, quod in Hiſpania ſimiles dentur, quod à poſteriori concludi probabiliter poſſet, quia hæc regio ſecundum *Zeilerum* vini feraciſſima eſt, quod tamen in ſuſpenſo relinquo; vel

vel quia ſunt *ϲπάνια*, rarum quid, de inſvetis enim & infrequenter obvenientibus dicimus, das kömt mir Spaniſch/ (i.e. frembde und ſeltzam) vor. Alii nuncupant Goldfliegen/ fortè *ob colorem flavum*, quo plurimæ in pluribus, quædam in omnibus partibus ornatæ ſunt. Iterum alii appellant Wein-Vögel *eò*, quod Anno *præterlapſo 84. vini fertiliſſimo*, *ſimiles*, quamvis non in tanta copia extiterint. *Doctus quidam vocat eas* Glaß-Köpffe/ *dubio procul ob colorem vitreum, quem in fronte & dorſo præſeferunt.* De cætero qn. etiam nominantur, Drachen-Huren/ Graſe-Mägde: It. Meer-Schnecken his nominibus evolvendis ſuperſedebo, cum non adeò uſitata ſint.

Theſ. IV.

Nomine paucis explicato ante plenariam partium integrantium cognitionem ordine naturæ prius inveſtigabimus *immediatam earum generationem*, de qua ſententiam Ariſtotelicam circa finem Theſ. 1. audivimus. *Autor annot. ad Religionem Med. (Lev. Nic. Molt-Ke, Eques Mecklinb.)* fovet eandem p. 213. *inſecta*, inquiens, *ex terræ viſceribus aquâ madefactis generari, non eſt dubium. Athanaſ. Kircherus Mund. ſubterr.* [quem *Admod. Rever. & Excellentiſſ. Kieslingius, Hermet. P. P. meritiſſ.* benevolè conceſſit) p. 380. ponit & generationem alicujus inſecti, quod convenit IN MULTIS, cum noſtro, quod PERLAM vocat, rationem etymi deſumtam fuiſſe à Germanico Perl/ penitus autumo, quia hujus termini nulla veſtigia nec in latina, nec in Græca, nec Hebræa, Chaldaica atquè Syraica lingvis invenio, videtur autem ſubeſſe aliqua Metaphora in eo conſiſtens, quemadmodum Uniones, juxta comunem Phy-

ſicorum

ſicorum conſenſum, quorum plures *cit. vid. ap. Bechm. Syſt. Phyſ. lib. 4. c. 2. §. 25. ſeqq.* in fundo maris generantur, ita m. Perla &c.) modum generationis, cum cit. Autor non ſit in omniũ manibus, huc tranſcribam; *Geneſis* Perlæ eſt hæc. *Reperiuntur in fundo fluminum ſaxis adnaſceſcentes canaliculi ex arena & ſtipulis concreti, in quibus tanquam intra tubulos, vermes continentur, quibus utuntur piſcatores ad piſces hamo, cujus aculeo eſcæ loco illos infigunt, capiendos; hi jam maturi eductis pedibus unà cum canaliculo adrepunt usq; ad ſuperficiem aquæ ripis conterminam, ibiq; ſaxis aut terreſtræ glebæ adhærentes, calore ſolis in Perlam degenerant, adeoq; unum & eundem ortum cum papilionibus obtinent, hâc tantum differentiâ, quod papiliones in plantis, hæ in aquis ſuos ſortiantur natales.*

Theſ. V.

Notanter dico Theſ. præced. *in MULTIS*: hoc enim hîc notari velim, *quod Kircherus loqui videatur*, quantum quidem judicii mei tenuitas perſpicere valet, *de notiſſimis virginibus aquaticis, quas removimus in medio Theſeos II. non de rariſſimo noſtro inſecto*, iſtud namquè eſt aliquantulum minus noſtro, quod colligo è figura minori ab ipſo appoſita, deinde laud. Autor de inſecto à ſe explicato aſſerit, quod maximè volet circa aquas fluviatiles, noſtrum verò maximè amat liberum per aërem tranſitum, &c. Interea tamen iſtud negare non auſim, quod noſtræ Nymphæ eadem ratione poſſint generari, quâ Perlæ, & hæc ſententia cum aliorum opinionibus conciliari queat, ſi dicamus, præſens inſectum è materia aquea & terreſtri fuiſſe generatum.

Theſ.

Theſ. VI.

Nunc ſingula membra, prout à nobis cognoſci potuerunt, examinabimus breviſſimis. *Caput in anteriore parte ſpeciem præſefert faciei humanæ, ubi frons in utroq; latere nitidè elata unicâ* rugâ prædita, coloris valdè pellucidi & fere cryſtallini, in medio ſubflavi; infra hanc duæ quaſi *rugæ, quæ loco ciliorum ſunt*, *binas* ſub ſe continent *foveas minores flavas, nigris circulis incluſas oculorũ figurâ depingentes*; ſub quibus *os dentibus analogicè dictis*, (quales & inſectis tribuit *B. Franzius Hiſt. animal. Tract. 4. part. 2. c. 7.*) & *lingva cum mento* in medio diviſo, omnia coloris ſubnigri; quibus adhærent utrinque *flaventes mandibulæ*. Supra frontem in medio inflexam præeminet quædam particula ſubalba durior, cum qua cohærent *duo globuli infuſci*, aures quaſi tegentes; qui in iſta portione, quæ verſus pennas eſt, *binis luteis punctis ornati*, in quibusdam Nymphis in latere dextro in unum coaluerunt, ſuntque non abſimiles mitris pelliceis utramquè aurem tegentibus, quibus annoſæ ruſticorum mulieres utuntur.

Theſ. VII.

Vexata hîc oritur quæſtio, quando quidam (quorum nomina ſtudiò taceo) ex eo, quod inſecta manus perſequentium celeriter aufugiant, viſum eis tribuunt; Ubinam iſte viſus genuinam habeat ſedem, utrum in citatis globulis, an vero alibi? Reſpondemus, dari eam in fronte præeminente, diu id quæſivi microſcopio, verum in nulla capitis parte, præterquam in hac aptitudinem quandam conſpicere potui, ubi humorem cryſtallinum exterius obſervavi, interius reticulam,

per

per quam imago rei tranſire poteſt ad nervum opticum, in quo me confirmavit ſupra laud. Kieslingius, dum per microſcopiorum exquiſitiſſimè omnia exhibentium unum, monſtravit fimbriolas quæ palpebræ ſunt. Hoc autem monendum, *quod non completum habeant viſum*, quia non adſunt omnes tunicæ ad oculum requiſitæ, (*de quibus vid. Jacchæus Inſt. Phyſ. p. m. 240.*) hinc tantum cognoſcunt objecta per modum cameræ obſcuræ, ideò titubare ſolent, ſi quendam vident obvium, quia objectum non ſatis habent cognitum, ſi verò absque titubatione manus noſtras aufugiant, iſtud probabiliter pulſioni aëris & tactui, non in totum oculis videtur tribuendum.

Theſ. VIII.

Intra caput & alvum eſt *pectus & dorſum cum affixis alis*, iſtud utrumque eſt *fimbriatum*, colorisque rutili ſeu aurei, ſi partem dorſi, quæ eſt intra pennas, lineamenta faciei referentē, quæq; 4. inciſuris notata eſt, ſecludas; *exterior cruſta valdè eſt dura*, quâ natura nymphas armavit *ad inteſtini (quod per totum corpus ad exitum usq; tranſit, conf. Ariſt. l. 4. hiſt. anim. c. 7.)* conſervationem, ſtomachi calorem & concoctionem.

Theſ. IX.

Ab initio pectoris propè caput conſpicimus *ſex fibras* longiores, complicabiles, *quas*, poſtquam animalcula noſtra aquam evaſerunt, *pedes dicere vereor, cum iis* non *utantur* ad ingreſſum ſuper terram, quandocunque enim ordinariè moventur, volatu moventur, ſed *ad alimenta ori ſubminiſtranda, utque iis arboribus & gramini adhæreſcere queant.*; ita manuum loco benigna mater natura his ea donavit.

Theſ. X.

Quatuor inſtructa ſunt alis cancellatis, ideoque inſectis quadripennibus annumeranda, quæ *duræ ſunt ac membranaceæ, ſtridorem edentes, ſi allidantur.* Quia verò non prædita ſunt vaginâ in qua recondant alas, non ad vaginipennia, ſed detectipennia ſunt referenda. *vid. D. Bechm. Syſt. Phyſ. p. 738.* In hoc igitur conveniunt cum Locuſtis *v. D. Hebenſtreit aliique de iisdem.* Similes etiam invicem ſunt in eo, quod amborum *alæ anteriores ſint longiores, longitudinem à collo ad ſpicula usq; alvi, & ſic totius, excluſo capite, adæquantes; poſteriores vero paululum breviores, aſt propè alvum latiores. Differunt tamen in eô, quod noſtri inſecti pennis ſingulis duo nigra puncta,* unum in extremitate ſuperiore lineæ formam recipiens, hinc continuum dici poteſt, alterum in medietate *ſint infixa*, ſecundum ſimilitudinem punctorum nebulis lineis inſperſorum, wie die Flittern oder Schattier-Flecken in den Flor-Hauben. *Alis poſtremis, præter citata ſigna juxta ventrem, ſuperius flavedo, inferius nigredo adeſt ad latitudinem alarum.*

Theſ. XI.

Quando vero vulgus certas literas alis impreſſas fruſtraneo crepat auſu, iſtas nec nudo nec armato oculo conſpicere potui, neq; etiam ſcientia rerum Divinarum ad ſalutem noſtram pertinentium hîc eſſet quærenda, cum, docente Apoſtolo, S. Scriptura ſit πᾶσα γραφὴ. 2. Tim. 3. v. 17. Cæterum, *utrum commonſtratæ alæ pennæ etiam dici mereantur, necne? problema maneat!*

Theſ. XII.

Reliqua eſt *alvus* cum ſtimulis, iſta pectori & dorſo adhæret, eſtque *fuſca & flexuoſa*, quippe alis ſi
tenean-

teneantur noſtræ beſtiolæ, inſtar erucarum poſteriora caput verſus incurvant, quod ipſa αὐτοψία me docuit; *ſuperinducta eſt alvo cutis valdè tenuis novem annulis & inciſuris ornata, ſubtus eſt latior & ad quietem apta, deſuper rotundior*, ne aër impediat, ſi ſurſum volare tendant. Continet in ſe inteſtinum continuum, de quo Th. VIII.

Theſ. XIII.

Quemadmodum autem *juxta Ariſtot. l. c. pleraq; inſecta habent ſtimulos ſeu aculeos, vel intus conditos, ut apes & veſpæ: vel extra prominentes; noſtra in fine alvi* loco caudæ *inſtructa ſunt duobus aculeis*, quibus providus rerum parens ea munivit ad defenſionem.

Theſ. XIV.

Unicum addo huic partium ſubſtantialium tractationi, nempe, ideo *in nullo* eorum membro *inveniri ſangvinem, quia non egent cruore*, rationem hujus aſſerti *ipſe Ariſtoteles* ſuppeditat *de Reſpir. c. 4. quia refrigeratio ex circumfuſa aqua & aëre per membranam ſubtilem ea ſervat.* Jam ad.

Caput. II.
De
NYMPH. AQVATICARUM ACCIDENTIBUS.

Theſ. I.

Hic *primò* attingere lubet *actionem generandi* ſui ſimile, *dein locum*, poſtea *tempus, durationem, ſonum*, tandem prædicatum accidentale, *an aliquid ſignificent*? quibus breviter erutis, *cauſas tribus evolvam* & ex omnibus per integram diſſertatiunculam dictis *definitionem conſtruam*.

Theſ. II.

An ſexu differant nymphæ, obſervare certò non licuit, aſſeruêre quidem nonnulli, alias fuiſſe magnitudine majores aliis, quibus ſuppoſitis, *cum docente Ariſtotele Gener. anim. l. 1. c. 16. fœminæ majores ſint maribus,* ſexus eſt probabilis. Verùm, quia plures quas ipſe intuitus ſum quoad membra & eorum quantitatem invicem non fuêre diverſæ, volatus inſuper maximè ſtrenuus, & ſubitaneus interitus nullibi manifeſtavit coitum; hinc nihil determino, potius iſtud, quod *Ariſtoteles l. c. 14. de teſtato* faſſus eſt, ad inſectum præſens applico, dicendo, *an hujus generis ulla coëant, incertum: plurima tamen non coire apertum eſt.*

Theſ. III.

Loca, quæ in Thuringia noſtra remigio alarum tranatârunt, *ſunt illa, quæ interjacent plagam ab ortu æſtivo ad occaſum hybernum* (ſie flohen von Oſt-Nord nach Weſt-Süden;) unde verò venerint & ubi omnes deſierint, diſtinctè non liquet. Iſtud è literis & relatione *Amicorum* accepi, quod *in Miſnia prope Dreſdam & Numburgum eodem die aëra pennis ſecuerint & die altero pauciores in locis quibusdam Haſſiæ affinibus ſe exhibuerint viſui;* in noſtra urbe & agris die ſupra cit. numeroſas cohortes, ſequentibus verò perpaucas vivas conſpicere potuimus. Dubiô procul *terminus à quo fuit mare vel flumen quoddam verſus nominatam mundi plagam orientis ſitum; terminus ad quem generalis* partim *hic,* partim *alii loci. ſpecialis* ordinarie *horti, aquarum ripæ, & prata, rariſſimè frumenta,* ubi conſederunt; nocturno, pluviarum ac frigidiore tempore palis, arboribus & gramini

adhæreſcentes, donec tempeſtate quæ proximô manê ſequebatur plurimæ enectæ ſunt.

Theſ. IV.

Maximè omnium *amant aërem, ubi facilius*, quam in aqua *vivunt* & conſervantur, aſſerti hujus rationem exponit *Ariſtot. lib. de Reſpir. c. 4. Ac eorum, inquiens, quæ in aqua degunt, omnia quæ ſangvine carent, diutius in aëre vivunt, quam ea quæ ſangvinem habent, & mare accipiunt, ut piſces. Quia enim parvò calore prædita ſunt, ea diu aër refrigerare poteſt, quo in genere ea ſunt quæ molli teſta obducta ſunt.*

Theſ. V.

Tempus annuum erat vernum ad finem tendens, tunc maximè calidum, quò propter æſtum validiorem hæ frigidioris conſtitutionis beſtiolæ commodius conſiſtere poterant: *diurnum erat pomeridianum* potiſſimum ab horâ 2. ad ſextam, ubi ardore ſublatæ æthereo ſpirabiles tranſeunt auras, ut quoad hæc non abſimiles ſint nuperrimis locuſtis, de quibus *D. Hebenſtr. Diſſ. p. 6. Ubi æſtas vapore ſolis accenderet tellurem & diei fervidiſſimum tempus eſſe inciperet, tum demum in ſublime vehebantur.*

Theſ. VI.

Quod durationem attinet, *brevi inſectum noſtrum perit*, divulſum enim mox moritur, pluviâ, rore vel minimâ frigiditate tactum cadit, & non niſi manu a me contrectatum nocte ſequente interiit, ut h. m. cum Ephemero (*de quo Franzius l. c. p. 797.*) ſymbolum fragilitatis humanæ eſſe poſſit; cæteris quidem paribus, ſi ſcil. cibum, calorem &c. habeant, experimento didici quod ultra quintum diem ſuſtentari poſſint. Ex quo conſtat,

 vitam

vitam locuſtaruui longè fuiſſe diuturniorem, quæ etiam *impaſtæ* diem attigerunt nonum *vid. Treunerus Phænom. Locuſt. p. 26.*

Theſ. VII.

Sonum quem edunt, ſeu ſtrepitum, is mollior eſt ſtrepitu locuſtarum & vix auditur, oritur autẽ vel [*ſecundum Ariſt. l. 4. hiſt anim. c. 9.*) *ex attritu interioris ſpiritu*, vel alarum in volatu concurſu.

Theſ. IIX.

His præſuppoſitis, indicandum eſt, quid portentoſi rariſſimæ hæ convivæ afferre videantur. Hîc mea probabilis eſt ſententia *quod ſigna ſint rerum bonarum æquè, ac malarum.*

Theſ. IX.

De malis primùm. Sunt iſta, fulgur, tonitru, pluviæ, grandines & conſequenter ingentes undæ. Ad hæc ſtabilienda, pono quoad ſingula membra rationes & experientiam. Scilicet, non niſi ſolis fervorè hæc inferiora accẽdentê hoc inſectum per auras volitat; jam vero quis mihi iſtud negare autumet? quod *calor ſolaris agat in aquam & terram*, has agendo attenuet, attenuando in exhalationes reſolvat? quas pariter rarefacit earumquè *partes* interventu levitatis *in ſublime effert*: conſenſit jam olim *B. Zeiſold. l. 2. Inſt. Phyſ. art. 2. § 22. & 23.* En igitur! *Allevatæ partes ſulphureæ levi motione fulgur* & ſi admixtum ſit nitrum, *tonitru excitant, quæ & ſententia eſt Ampliſſ. Wollenhauptii noſtri Prof. Præcept. & Promotoris mei Vener. Colleg. Phyſ. MSS. dictat. Anno 1687.* Porrò, *partes aquæ, frigore concretæ, grandinem, calore liquefactæ pluvias* promittunt, quarum materia ſunt citati vapores ex aquis educti, *verba ſunt Celeberr.*

Phyſ.

Phyſ. Jen. Poſneri Colleg. MSS. part. ſpec. ſect. 2. qu. 177. & 183. Habes igitur citata meteora. Hæc omnia non tantum *Anno* 1673. quò plures grandines, *verum etiam nuperrimè d. 28. Maji experientia* rerum omnium magiſtra abunde comprobavit. O! quam horriſona tonitrua manè ultra 5. & veſperi ultra 3. horas! quam crepitantes grandines! quam tremenda fulmina! quantam minacium pluviarum copiam per unicam Germaniam experti ſumus! ut damnum inundatione illatum cumprimis in quibusdam locis prope Vierram ſatis æſtimari nequeat, quippe non procul ab iſto flumine pagi Dieborff & Neidhardshauſen/iſte 7. domos & 18. incolas, hic 5. ædificia & 6. homines miſerè amiſerunt. Damnum noſtris hortis & agris in & extra urbem, itemq; pecudibus illatum, ſilentio involvo, cum proh dolor! in vulgus notum ſit. Spectant igitur nymphæ noſtræ ad ea, de *quibus Hornius l. 2. Hiſt. nat. p. 131. quæ facta ſunt, ut exerceant, doceant & conditoris admoneant.*

Theſ. X.

Iſtud vero *malum militare*, quod quidam præſignificari aſſerunt, *nollem exinde elicere*, cum nulla appareat ratio ac connexio, præter illud, quando poſt annum 73. nymphas aquaticas ſequebatur miles Brandeburgicus, qui loca urbi noſtræ contigua diutius occupabat; verùm, unius rei unica & ſimplex cognitio non facit experientiam. Utrum autem Altiſſimus præſentiâ noſtri inſecti tale quid intendat, de eo non ſcrutabimur inperſcrutabile ejus conſilium. Interim tamen *ab ignorantia noſtra ad fruſtraneam præſentiam N. V. C.* Hoc certum eſt, quod Deus ut terriculamenta hæc inſecta miſerit, quibus nos ad ſe traheret ut auxilium ejus implorare[illegible]s. *vid. plura è S. Scriptura Patribus & Philoſophis huc facientia ap. Pelargum comment. in Geneſin p. 27. ſeqq.*

Theſ. XI.

Bona quæ promittuntur, (ſemper enim malo aliquid boni adhæret,) *in naturalibus* (ſpirituale Vener. Theologis examinandum relinquo, ubi Deus immittit inſecta, ut velit noſtram converſionem, exemplo Locuſtarum Exod, X. 4.) *probabilis eſt*

anxiè

anxiè hucusque expectata *vitis fœcunditas*, dum enim hoc inſectum calore ſublatum evolat, odoratur quaſi ulteriorem caliditatem, quæ, cæteris paribus, dulciſſimum promittit vinum, in qua ſpe nos confirmat annus 73. vini fertiliſſimus & 84. vid. quæ cap. I. Th. III. poſuimus.

Theſ. XII.

Aſt, hæc quæ *de ſignis attuli*, *nemo* extendi debent, ac ſi ſtatuam, animalcula noſtra hotum eſſe indicia ſeu ſigna *neceſſaria*, talia namque ſi eſſent, perpetuam haberent cohærentiam cum rebus, quas ſignificant, ſed non alia ſunt, niſi *prognoſtica & notificantia contingentia ſeu non neceſſaria*, prout terminos hos explic. *laud. Hebenſtr. Inſt. Log. S. p. 717. &* Seebach *Logic. Jurid. Pol. p. 194. ſeqq.*

Th. XIII.

Si quis ad ductum à nobis traditorum *cauſas* deſiderat, is accipiat (1.) *Efficientem vel principalem*, Deum, *vel inſtrumentalem*, calorem. (2.) *Materialem* (α) *ex qua vel remotam*, materiam aqueam & terreſtrem, ſecundum *Kircherum*, ſeminalem, *vel proximam*, ſecundum eundem, vermes. (β.) *in qua*, eſt potiſſimum aër. (γ.) *circa quam ſive objectum*, prata, aquæ & horti, rariſſimè fruges. (3.) *Forma* conſiſtit in diſpoſitione membrorum ſupra indic. quibus addequod ſint paulum minores nuperrimis Locuſtis. (4.) *Finis intermedius* eſt ut terreant, doceant, *ultimus* gloria Dei.

Theſ. XIV.

Nunc tandem facillimo negotio hæc prodit inſecti noſtri perfecta *definitio*. *Nempe aquaticum eſt inſectum* (*detectipenne, quatuor pennas habens*) *aquaticum*, *minus & mollius Locuſtis*, *majus verò Perlis communibus*, *coloris* [illegible] *nigri*, *flavi & cryſtallini*, *quod per aërem liberè movetur*, *in pratis verò*, *aquarum ripis & hortis communiter quieſcit*, *à Deo mediante calore ex materia terraquea eductum*, *in terrorem hominum*, *ſignum rerum futurarum & conditoris gloriam*.

Conſectarium.

Bonus Phyſicus, bonus vates.

Finis.

S. D. G.